

RADNAI ISTVÁN

Judit

Fiatalok voltunk.

Ami az életkoromat illeti, azt is mondhatnám, hol volt, hol nem volt. Hiszen még a fülünkbe harsogták, milyen lesz az „új mechanizmus”, de már elkezdték visszacsinálni. Csendben, a háttérben minden visszarendeződött.

A csapatunk költőkből és amatőr színészekből állt, akiket Robi olyan sikeresen instruált, tanítgatott, hogy még a Nemzeti színpada, a főszerep sem volt elérhetetlen. Volt sorsunk, a sors reményekkel, a kitérés reményével kecsegetett.

A költők közül is haladtak a pályán, a műsorokat vittük, ahová csak lehetett. Ami az elhivatottságot illeti, volt, akit később pappá szenteltek.

Lelkesek voltunk és fiatalok. Az sem tört le senkit, hogy egy bemutatót – aznap(!) – letiltottak. A rendszer bejiedt, mi éltük fiatal életünket. Nem utaztunk külföldre, nem görnyedtünk képernyők elé. Bulizni nemigen jártunk, de beültünk egy korsóra vagy egy-két pohár borra. Még arra sem emlékszem, hogy a politika járt volna az eszünkben. Szerelmes versek, esetleg városok, tájak, iskolai csínytevések, egyetemek élményei. Voltak bölcsészek és dolgozók. Leginkább irodai munka koptatta az elménket.

Igen, verte a gépet a szomszédos szobában a későbbi nagy színésznő is, akinek hangja felejthetetlen, szerepeit, fellépéseit a televízió színházi közvetítései tették országosan ismertté.

Ma is él az a vezető színész, aki elnézést kért tőlem – kezdő korában – a bakiért, ami a versembe – azon a szinten – belefért. El is felejtettem mondani, volt közönségünk. Lelkes közönség, szinte minden korosztály.

Előtted az élet! – hallottuk, még a falak is visszhangozták. Pedig azok a rendszer falai voltak. Olykor be is kerítettek.

Fiatalok voltunk, de vidámságunk egy napon döbbenetbe fordult. Judit talán a legtehetségesebb volt, énekelte megzenésített verseinket. Máig is hallom a madaramat sirató versem ismétlődő sorait. Megzenésítette és elénekelte. Gitárjával kísérte énekét. A dallam nem szakadt meg, visszacseng mindnyájunk emlékezetében.

Életünk legszomorúbb utazása. Csak a motorzúgás. Különjárat. Ilyen hallgatólag fiatal társaságot elképzelni sem tudtunk volna. A pécskői temetőben elszabadultak az érzelmek. Szép volt és tehetséges. Ha valaki, akkor ő remélhetett fényes jövőt. Judit huszonegy évet élt.

A próba vidáman indult, Judit énekelt, próbált a csoport újabb fellépése előtt. Mindenki köréje gyűlt és hallgatta.

Akkoriban még vágtuk és ragasztottuk a filmszalagot. Némelyikünknek már szupernyolcas felvevője volt.

Mindenki Juditot hallgatta, kivéve a legbuzgóbb amatőr filmest, aki néhány percre elhagyta a termet.

Judit az ablakpárkányról leemelte a Hubertusos üveget. A visszatérő fiú az ajtóból rákiáltott, de már késő volt. A szintetikus ragasztónak nincs elenszere.

Reggelre halott volt Judit, aki szép volt és tehetséges, karakteres vonásai akaraterőt, búgó hangja és dallamai jövőt ígértek.

A pécskői temetőben véglegesen lezárult ez a jövő. Sokunk reménykedése is megingott.

Ma már a költők és a színészek közül kevesen élünk. Akikhez talán kegyesebb volt a sors, megismerhettük az öregkor gyötrelmeit.

Kolozsvári Grandpierre Miklós tusrajza